τε νὰ φαντασθῆτε πῶς τοὺς ἀπήγγειλε! Τοὺς στραγγάλισε!... Ἐγὼ μόνο ποὺ δὲν ἔκλαιγα ἀπὸ τὴν ἀτελπισία μου. Μοῦ ἄρεσε τόσο ἡ Ρίτα, ἡ Ρωξάνη μου!...

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Πιέρος ἦρθε στὸ δωμάτιό μου κατακόκκινος ἀπὸ τὴ χαρά του καὶ μοῦ εἶπε μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὶ κόγχες:

— Ξέρεις;... Τῆς τὰ εἶπα ὅλα! Μοῦ φαίνεται ὅτι μ' ἀγαπάει, γιατὶ δὲν μοῦ ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντησι...

— Κι' ἐσὺ τί ἔκανες;... τὸν ρώτησα τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο μου.

— Τί ἤθελες νὰ κάνω;... Τῆς εἶπα μόνο μὲ τρυφερότητα: «Ἐλπίζω ὅτι αὔριο τὸ βράδυ θὰ μοῦ δώσετε μιὰ ἀπάντησι... Δὲν εἶνε ἔτσι; Κι' ἐγὼ ἀπόψε θὰ γράψω γιὰ σᾶς ἕνα ὄμορφο ποίημα». Πῶς σοῦ φαίνεται; Αὔριο τὸ βράδυ λοιπὸν θὰ τῆς πῶ ἐκεῖνο τὸ ποίημά σου, ποὺ ἀρχίζει ἔτσι: «Ἄφησέ με νὰ φιλήσω τὰ γλυκά σου χείλη...». Καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ τὴν κατακτήσω!...

Δὲν ἀμφέβαλλα, μὰ καὶ δὲν δίστασα νὰ τοῦ πῶ:

— Ἄκουσε, Πιέρο... Αὐτὸ τὸ ποίημα νὰ τὸ ἀπαγγείλῃς πιὸ σιγά, πιὸ ἥσυχα... Ὄχι μὲ στόμφο...

— Μὲ στόμφο; Νομίζεις λοιπὸν ὅτι δὲν ἀπαγγέλλω ὑπέροχα;

— Ὑπέροχα, ὄχι...

Ὁ Πιέρος μοῦ γύρισε τὶς πλάτες μὲ περιφρόνησι καὶ μοῦ φώναξε καθὼς ἔβγαινε:

— Μάθε, φίλε μου, ὅτι οἱ στῖχοι σου κερδίζουν ὅταν τοὺς ἀπαγγέλλω ἐγώ!...

* * *

Τὸ ἄλλο βράδυ, ὅταν ὁ Πιέρος ἄρχισε πάλι ν' ἀπαγγέλῃ τὸ ποίημά μου, βγῆκα ἀηδιασμένος στὸν κῆπο καὶ κυτάζοντας τὰ ἀσημένια νερὰ τῆς λίμνης, ἄρχισα νὰ συλλογίζωμαι μὲ μιὰ πικρὴ μελαγχολία τὴ Ρίτα, τὴ Ρωξάνη μου...

Πόσο ἤμουν δυστυχισμένος! Ἂν εἶχα τὸ θάρρος τοῦ Συρανό, τοῦ ἀληθινοῦ Συρανό, θὰ φανέρωνα στὴ Ρίτα ποιὸς ἤμουν πραγματικά, θὰ τὴν ἔπαρνα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ ἔφευγα μαζύ της ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴ λίμνη ποὺ χανόταν ἐκεῖ κάτω, ἀνάμεσα στὰ βουνά...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως ἄκουσα σιγανὰ βήματα κοντά μου... Ποιὸς ἦταν ἄραγε; Γύρισα φοβισμένος τὸ κεφάλι καὶ εἶδα τὴ Ρίτα!... Ναί, τὴ Ρίτα, τὴν ἀγάπη μου!

— Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε μαζύ μου!... μοῦ εἶπε καὶ μ' ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι. Πᾶμε νὰ κάνουμε ἕνα γύρο στὴ λίμνη μὲ τὴ βάρκα... Δὲν μπορῶ πειά! Δὲν ὑποφέρεται!

Κι' ἔτρεξε πρώτη, γιὰ νὰ ρίξῃ τὴ βάρκα στὸ νερό. Ἔπειτα πήδησε μέσα καὶ κάθησε στὸ τιμόνι. Ἐγὼ τὴν ἀκολουθοῦσα σὰν μεθυσμένος, σὰν νὰ ἔβλεπα ἕνα γλυκὸ ὄνειρο...

Ὅταν ἀνοιχτήκαμε στὴ λίμνη, ἡ Ρίτα μὲ παρακάλεσε νὰ κωπηλατῶ ἀργὰ-ἀργὰ κι' ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ μὲ τὴ σαγηνευτικὴ φωνή της:

— Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ ὑποφέρω τὸν φίλο σας... Θεέ μου! Τί σαχλὸς ποὺ εἶνε κι' αὐτὸς κι' οἱ στῖχοι του καὶ τὰ γράμματά του!... Ἔπειτα, ἐμένα δὲν μοῦ ἀρέσουν οἱ ποιηταί! Τοὺς μισῶ!... Ναί, ναί!... Τοὺς μισῶ! Τώρα μάλιστα τοὺς μισῶ ἀκόμη πιὸ πολύ...

Κι' ἔπειτα, γέρνοντας πρὸς τὸ μέρος μου, φώναξε θριαμβευτικά, καθὼς μὲ κύτταζε στὰ μάτια:

— Ἐμένα μοῦ ἀρέσουν οἱ φίλαθλοι!... Ἀ! τρελλαίνομαι γι' αὐτούς! Εἶνε τόσο εὐχάριστοι!... Δὲν ξέρετε πόσο μ' ἀρέσει ἡ συντροφιά σας... Ἐσεῖς, μάλιστα! Εἴσαστε τόσο συμπαθητικός... Σᾶς ἀγαπῶ!...

Κι' ἀφίνοντας τὸ τιμόνι, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου κι' ἄρχισε νὰ μὲ φιλάῃ σὰν τρελλή...

ΓΟΥΩΛΤΕΡ ΟΤΤΟΛΕΓΚ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η.. ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΧΘΡΩΝ!...

Ἕνας συνταγματάρχης κάποτε, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ προβιβασμοῦ του σὲ ὑποστράτηγο, παρέθεσε σ' ὅλους τοὺς ἄνδρες τοῦ συντάγματός του μεγαλοπρεπὲς γεῦμα. Πρὶν ἀρχίσουν νὰ τρῶνε, ὁ συνταγματάρχης σηκώθηκε κ' ἔβγαλε ἕνα μικρὸ λόγο στοὺς στρατιῶτες του, ὁ ὁποῖος τελείωνε ὡς ἑξῆς:

— ... Καὶ τώρα ἐμπρός, γενναῖοι μου! Ἐπιτεθῆτε κατὰ τοῦ γεύματος αὐτοῦ, σὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἐχθροῦ! Ἐξοντῶστε ὅλα τὰ φαγητά... Φάτε τα!...

Στὰ ἐπιδόρπια τὰ μάτια τοῦ συνταγματάρχου ἔπεσαν ἐπάνω σ' ἕναν ὑπαξιωματικό, ὁ ὁποῖος γέμιζε τὸ σακκίδιό του μὲ κομμάτια κρέατος καὶ μπουκάλες γεμάτες κρασί.

— Τί κάνεις ἐσὺ ἐκεῖ;... τὸν ἐρώτησε μὲ θυμὸ ὁ συνταγματάρχης.

— Ὑπακούω στὶς διαταγές σας, στρατηγέ μου.

— Δηλαδή;

— Δὲν μᾶς εἴπατε νὰ ἐπιτεθοῦμε κατὰ τῶν φαγητῶν σὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἐχθρῶν; Λοιπόν, κι' ἐγώ, ὅσους ἐχθροὺς δὲν μπόρεσα νὰ... σκοτώσω, τοὺς αἰχμαλωτίζω!...

Ὁ συνταγματάρχης γέλασε μὲ τὴν καρδιά του.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ συνάντησις δυὸ ἐστεμμένων. Τὸ σάλτο μορτάλε τοῦ Κοζάκου. Ἡ περιοδεία τοῦ Λουδοβίκου 18ου. Ἐπὶ πώλου ὄνου! Ὁ ἄπιστος ἀρραβωνιαστικός. κτλ. κτλ.

Ὅταν ὁ Πέτρος ὁ Μέγας τῆς Ρωσσίας πῆγε στὴν Κοπεγχάγη, ἐφιλοξενήθη, ὅπως ἦταν φυσικό, στ' ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας Φρειδερίκου τοῦ Δ'.

Μιὰ μέρα οἱ δυὸ μονάρχαι ἐπῆγαν ἐκδρομὴ σ' ἕναν πύργο τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας, ὁ ὁποῖος βρισκόταν κτισμένος στὴν ἄκρη ἑνὸς γκρεμοῦ. Ὅταν βγῆκαν στὸν ἐξώστη τοῦ πύργου αὐτοῦ, ὁ Τσάρος ἄρχισε νὰ ἐξηγῇ στὸ βασιλέα τῆς Δανίας τὸ πολιτικό του πρόγραμμα.

— Θέλετε, τοῦ εἶπε, τέλος, νὰ σᾶς δώσω μιὰ ἰδέα τῆς ἐξουσίας μου καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ μου;

Καὶ χωρὶς νὰ περμένῃ ἀπάντησι, ἐκάλεσε ἕναν Κοζάκο τῆς ἀκολουθίας του καὶ δείχνοντάς του τὸ γκρεμό, τὸν διέταξε:

— Πήδησε!

Ὁ Κοζάκος κύτταξε τὸν Τσάρο, τὸν ἐχαιρέτησε στρατιωτικὰ καὶ χωρὶς δισταγμὸ πήδησε στὸ κενό.

— Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτό; ρώτησε ὁ Πέτρος ὑπερήφανα τὸν βασιλέα τῆς Δανίας. Ἔχετε ἐσεῖς τέτοιους ὑπηκόους;

— Εὐτυχῶς ὄχι!... ἀπάντησε ὁ Φρειδερίκος.

* * *

Ὅταν μετὰ τὴν πτῶσι τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ἀνῆλθε στὸ θρόνο ὁ Λουδοβίκος 18ος, θέλησε νὰ περιηγηθῇ τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων. Στὴν περιοδεία του ὅμως αὐτή, λησμόνησε νὰ πράσῃ ἀπὸ τὸ Μονμορανσὶ καὶ γι' αὐτὸ ὁ δήμαρχος τοῦ μικροῦ αὐτοῦ προαστείου ἔστειλε στὸ βασιλέα τὸ ἀκόλουθο παραπονετικὸ γράμμα:

«... *Ἡ ἡμετέρα κοινότης ἐστερήθη τῆς εὐτυχίας νὰ θαυμάσῃ καὶ προσκυνήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν Α. Μεγαλειότητα... Μήπως σᾶς ἔχουν πεῖ, Μεγαλειότατε, ὅτι ὁ δρόμος εἶνε ἀδιάβατος; Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθές. Ἴσα-ἴσα μάλιστα, τὰ γαϊδουράκια ἀνεβαίνουν ὡς ἐδῶ μὲ μεγάλη εὐκολία καὶ γι' αὐτὸ θέλουμε νὰ πιστεύουμε ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἀρνηθῆτε μια προσεχῆ ἐπίσκεψι...*».

Ὅταν διάβασε τὸ γράμμα αὐτὸ ὁ βασιλεύς, ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιά του καὶ σὲ λίγες μέρες ἔμπαινε θριαμβευτικὰ στὸ Μονμορανσὶ «ἐπὶ πώλου ὄνου καθήμενος»!

* * *

Ὅταν ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία παρεχείμαζε στὸ Βαλμοράλ τῆς Σκωτίας, σὲ μιὰ ἐπαυλί της, ἔμαθε μιὰ μέρα ὅτι μιὰ κοπέλλα ποὺ κατοικοῦσε ἐκεῖ γύρω, βρισκόταν σὲ μεγάλη ἀπελπισία, γιατὶ τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει ὁ ἀρραβωνιαστικός της, προτιμῶντας μιὰν ἄλλη ποὺ εἶχε 200 λίρες προῖκα.

Ἡ ἀγαθὴ βασίλισσα συγκινήθηκε τόσο ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, ὥστε εἰδοποίησε τὴ νέα ὅτι θὰ τῆς ἔδινε 200 λίρες μόλις θὰ βρισκόταν ἕνας νέος ἀρραβωνιαστικὸς γι' αὐτή.

Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ ἄπιστος ἀρραβωνιαστικός, ἔσπευσε νὰ τὰ ξαναφτειάξῃ μὲ τὴν πρώτη του μνηστή. Ἡ Βικτωρία ὅμως εἰδοποίησε τοὺς γονεῖς τῆς νέας ὅτι θὰ ἔδινε τὸ ποσὸν ποὺ ὑποσχέθηκε ἂν ἡ κόρη τους ἔβρισκε ἀρραβωνιαστικὸ ἱκανὸν νὰ τηρῇ τοὺς ὅρκους του, κι' ὄχι ἕναν ἄπιστο κι' ἐπιτόλαιο.

Ὕστερα ἀπ' αὐτό, ὁ ἄπιστος ἀρραβωνιαστικὸς ἔμεινε στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ κι' εὑρέθηκε ἕνας ἄλλος τίμιος νέος, ὁ ὁποῖος παντρεύτηκε τὴν κόρη ποὺ προικοδότησε ἡ βασίλισσα.

* * *

Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠθοποιοῦ ἐξαντλεῖ πολὺ γρήγορα σωματικῶς καὶ διανοητικῶς ἐκείνους, ποὺ ἀφοσιώνονται σ' αὐτό. Ὁ περίφημος Ἀγγλος ἠθοποιὸς Ἴφλαντ ἔλεγε μὲ μεγάλη του θλῖψι τὰ ἑξῆς σχετικῶς: «*Ὅλα περνᾶνε σύντομα γιὰ μᾶς. Ὅλα! Ἡ χαρὲς κι' ἡ λύπες κι' ἡ ζωὴ ἡ ἴδια. Αὐτὰ τὰ δάκρυα ποὺ χύνουμε, αὐτὰ τὰ χαμόγελα ποὺ σκορπίζουμε ἐπάνω ἀπὸ τὴ σκηνή, μᾶς φέρνουν πρόωρα στὸν τάφο!...*».

Ἐν τούτοις ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις. Μερικοὶ ἠθοποιοί π.χ. ἔφταασαν σὲ βαθύτατο γῆρας, χωρὶς νὰ πάψουν, μέχρι τὴν τελευταία τους στιγμή, νὰ παίζουν.

Ὁ μακροβιώτερος ὅμως ἠθοποιὸς ὑπῆρξε ὁ Γάλλος Ἰωάννης Νοέλ, ὁ ὁποῖος πέθανε τὸ 1892 σὲ ἡλικία 118 ἐτῶν, χωρὶς νὰ πάψῃ οὔτε ἡμέρα νὰ παίζῃ.

* * *

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ νεαρὸς κόμης ντὲ λὰ Ροζαλὲν ἐξήγειρε ἐναντίον τῶν ἐπαναστατῶν τοὺς χωρικοὺς τῆς Βανδέας, τοὺς ὁποίους ἄλλοτε διοικοῦσε ὁ πατέρας του.

Πρὶν τεθεῖ λοιπὸν ἐπὶ κεφαλῆς των γιὰ νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ στὸ Παρίσι, τοὺς εἶπε:

— Φίλοι μου... Ἂν ζοῦσε ἀκόμα ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου, θὰ εἴχατε βέβαια ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸν καὶ θὰ κάνατε ὅ,τι κι' ἂν σᾶς ἔλεγε. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀκόμα παρὰ ἕνα παιδί. Μὲ τὴν ἀνδρεία μου ὅμως θὰ φανῶ ἄξιος τῆς ἀρχηγίας καὶ θὰ σᾶς διοικήσω τίμια καὶ γενναῖα. Ἂν προχωρήσω ἐμπρός, ἀκολουθῆστε με, ἂν ὀπισθοχωρήσω, σκοτῶστε με, κι' ἂν πεθάνω, ἐκδικηθῆτε με!...